

Mistr světa je z Bojkovic

Zlatá rybka v pohádce dokáže splnit 3 přání. Luboš Rozov se díky chytání ryb na umělou mušku podařilo splnit zatím jeho přání dvakrát, ale o to cenější, neboť je nejvyšší. V letošním roce, tentokrát v naší republice, se mu podařilo v silné konkurenci deseti týmů z celé Evropy a Ameriky obhájit juniorský titul Mistra světa jak v týmu, tak v jednotlivcích.

V pětičlenném zlatém reprezentačním týmu ČR však byl ještě další Bojkovjan, Vítek Pavlacký, což budilo obdiv u většiny závodníků a Bojkovice se vepsaly do povědomí nejen účastníků soutěže. V silné konkurenci vybojoval 7. místo a tým získal nominaci na příští mistrovství světa v Portugalsku, kde již Luboš Roza nebude jeho konkurentem, protože přechází do seniorů. Věříme, že i tady bude mít šťastnou ruku. Vedení reprezentačního týmu v příštím roce přebírá pan Milan Čubík, který je pro naše reprezentanty nejen trenérem, ale i manažerem. V letošním roce dosáhli mladí rybáři mnoha dalších vynikajících výsledků, např. krásné 2. místo na Slovensku a čeká je ještě Lucembursko a Belgie. Pane trenéře a milí mladí rybáři. Vaše činnost, které se ve volném čase věnujete, je jistě velmi náročná na čas, soustředění a v neposlední míře na peníze. My všichni vám děkujeme za vzornou reprezentaci našeho města, kraje, celé republiky a přejeme úspěchy v dalších závodech, ale i v osobním životě.

Květoslava Ogrodníková, místostarostka

101 let se dožila paní Zetková z Bojkovic

Dne 30. 8. oslavila krásných 101 let paní Marie Zetková z Pitínské ulice. Tato velmi čiperná a stále šarmantní žena neměla ve svém životě na různých ustláno, jak se nám krátce svěřila :

„Narodila jsem se v srpnu 1904 v rodině chalupníka, jako nejstarší z pěti dětí. Malé hospodářství nemohlo početnou rodinu uživit, a tak otec v r. 1913 odejel za prací do Ameriky. Tam jej však zastihla 1. světová válka, během které nemohl rodině posílat peníze, takže veškerá starost a péče ležela na bedrech maminky. Žili jsme velmi skromně.

Tatínek se vrátil v r. 1920, ale již v r. 1924 odejel znovu. Já jsem se po jeho odjezdu provdala do Nezdenic. V témže roce zemřela manželova nevlastní matka, po níž zůstalo 8 nezaopatřených dětí. Nejmladšímu bylo v té době 5 let. K nim pak přišli na svět naše vlastní dvě děti. Všichni vystudovali, nebo se vyučili. Postupně jsme se dostali z nejtiživějších dluhů, všechny děti stály na vlastních nohách, starší děvčata provdána. Přišla léta okupace a SNP. Manžel se ujal několika našich a sovětských partyzánů a po prozrazení činnosti skupiny byl gestapem zatčen, vězněn a domů se vrátil až v květnu 1945 s vážně podlomeným zdravím.

Po válce jsme si postupně opravili frontou zničené hospodářské budovy a zdálo se, že konečně bude rodina žít klidněji. Ale v r. 1946 vznikl cizí neopatrností požár, který zničil hospodářské i obytné budovy. Znovu spousta práce, starostí a velkých dluhů. No a netrvalo dlouho a začal nátlak ke vstupu do JZD se vším, co k tomu patřilo, což rozhodně nepřispívalo ke klidnému životu. V r. 1976 zemřel manžel a já jsem až do r. 1984 žila v Nezdenicích, odkud jsem se přestěhovala k dceři do Bojkovic, kde žiji dodnes. Bylo mi dopřáno těšit se ze tří vnoučat, 7 pravnoučat a jedné praprapravnoučky“.

Vážená paní Zetková, přijmeme od nás všech ještě jednou srdečné blahopřání. Přejeme Vám hlavně zdraví, dobrou pohodu, které jste si ve svém životě mnoho neužila, a hodně lásky od svých nejbližších. Naše poděkování patří Vaší dceři Věře, která, ač letos oslavila 80. výročí narození, pečuje o Vás s láskou a zodpovědností.

Květoslava Ogrodníková, místostarostka

Filatelisté v Bojkovicích oslavili 60. výročí založení klubu

*Předseda klubu
filatelistů
Karel Raška
s čestným
členem tohoto
klubu Josefem
Študentem.*

Základní škola

Školní sport

Okresní finále v přespolním běhu v Uherském Ostrohu

Za krásného podzimního počasí se 6. října 2005 uskutečnilo v Uherském Ostrohu okresní finále v přespolním běhu. Naše škola se zúčastnila v plném složení, tj. 24 žáků (6 žáků v jednotlivé kategorii). Letos se nám příliš nedařilo, ale přesto postup do krajského finále starších dívek je úspěchem.

Družstva :

Mladší žáci: 5. místo

Lubomír Holík, Jaroslav Sláma, Petr Sedlačík, Martin Kadlec, Jan Švach, Roman Martinec

Mladší žákyně: 3. místo

Lucie Koudelová, Adéla Gorčíková, Lucie Křížková, Mirka Tábořská, Simona Joklová, Gabriela Gálová

Starší žáci: 5. místo

Lukáš Floreš, Viktor Šašinka, Jan Hanuš, Štěpán Hnilička, Adam Brhlík, David Hastík

Starší žákyně: 1. místo - postup do krajského finále

Zdeňka Durdáková, Klára Kosynová, Lucie Michalcová, Klára Snopková, Soňa Zimčíková, Klára Strouhalová

Nejlepší jednotlivci:

2. místo: Lukáš Floreš, Zdeňka Durdáková, Lucie Koudelová

Krajské finále se uskuteční 25. 10. 2005 v Bystrici pod Hostýnem.

Sprinterský víceboj v Uherském Brodě

Tradičního zápolení na tartanu na ZŠ Pod Vinohrady v Uherském Brodě se naše škola zúčastňuje pravidelně. Letošního víceboje se zúčastnilo celkem 11 škol. Naše škola byla mimořádně úspěšná a to i bez ohledu na to, že nemáme své vlastní školní hřiště a nemůžeme se tudíž kvalitně připravovat na atletické závody. Celkové prvenství naší školy jen dokazuje vyspělost a připravenost našich žáků ve sportovních soutěžích. Sprinterský víceboj je soutěž tříletných družstev dle jednotlivých ročníků, kde každý závodník z družstva absolvuje trať 40 m, 50 m, 60 m a výsledné časy jsou sečteny a vyhodnoceny.

Výsledky:

6. ročník

Dívky: 1. místo

(Lucie Koudelová /1. místo/, Linda Bušová, Kateřina Švihká)

Chlapci: 1. místo

(Ondřej Fojtík, Roman Machala /3. místo/, Michal Miča)

7. ročník

Dívky: 1. místo

(Nikola Turková /1. místo/, Olga Krejzliková /2. místo/, Eliška Valášková)

Chlapci: - (Jaroslav Kříž - soutěžil jako jednatel)

8. ročník

Dívky: 3. místo

(Lucie Michalcová, Jana Michalčíková /3. místo/, Věra Juračková)

Chlapci: 3. místo

(Martin Varaďa /3. místo/, Lukáš Chytrý, Petr Salvét)

9. ročník

Dívky: 2. místo

(Andrea Michalcová, Soňa Zimčíková /3. místo/, Adéla Tyroltová)

Chlapci: 1. místo

(Adam Brhlík /3. místo/, Lukáš Floreš, Jan Rapant)

V závorce za jménem je uvedeno umístění žáka/žákyně mezi jednotlivci.

Začal nový školní rok

1. září 2005 přivítaly paní učitelky Tatána Kapsová a Ludka Pavlíková 44 prvňáčků.

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA BOJKOVICE

Vás zve k adventnímu a předvánočnímu setkání

ADVENTNÍ KONCERTY

účinkují žáci a učitelé školy - pěvecké sbory
a komorní soubory

**Chrám sv. Stanislava v Pitíně
neděle 27. listopadu 2005 v 16 hodin**

**Chrám sv. Vavřince v Bojkovicích
neděle 11. prosince 2005 v 16 hodin**

„VÁNOČNÍ POHLAZENÍ ZUŠ Bojkovice“

vystoupení přípravného sborového oddělení,
školní cimbálové muziky a dalších souborů,
vystoupení tanečního oboru
a divadelní představení žáků výtvarného oboru

**Kulturní dům v Bojkovicích
pátek 16. prosince 2005 v 18 hodin**

*Na setkání s Vámi v nejkrásnějším období roku
se těší kolektiv učitelů a žáků ZUŠ Bojkovice !
Jménem ZUŠ Bojkovice Eva Regináčová, ředitelka školy*

Dětský folklórní soubor Světlovánek srdečně zve na

Předvánoční koncert

*spolu se Světlovánkem a Malým Světlovánkem
vystoupí jako hosté i soubory Malá Lipta
a Malušata z Liptálu,*

**pátek 9. prosince 2005 v 18.00 hodin
Kulturní dům Bojkovice**

Koncert Hudební podzim,

*účinkovali žáci, absolventi, učitelé ZUŠ Bojkovice a smíšený
pěvecký sbor NOTABENE v Kulturním domě v Bojkovicích
v neděli 2. října 2005.*

Plastika Madony na výstavě v Šumperku

Vernisáží dne 8. září 2005 zahájilo Vlastivědné muzeum v Šumperku, které sídlí v tzv. Pavlinině dvoře, stěžejní výstavu tohoto roku, na které jsou představeny exponáty z období gotiky a renesance. Na tuto výstavu budou navazovat další, které budou zaměřeny na barokní umění, rokoko a přes klasicismus až k secesi. Záměrem je prezentace církevních památek v daných obdobích v co nejširším měřítku.

Výstava je nazvána Církevní umění gotiky a renesance na Šumpersku, Zábřežsku a Mohelnicku. Plastika Madony z našeho muzea tam není náhodou. Pochází z Klášterce u Šumperka a muzeu ji věnoval bojkovský rodák P. Alois Viceník, který v Klášterci působil.

Výstava je velmi působivá a šumperskému muzeu se velmi povedla. Potrvá do 6. listopadu 2005.

MŠ

Návrat po 61 letech

„Plnili jsme pouze zadané úkoly, ale oni zde obětovali to nejcennější, své životy“, pronesl pan J. Owsjanik, který utčil dne 29. 8. 2005 svou přítomností místo tragické havárie bombardéru B-17G č. 048 „QUEEN“ u památníku nad Krhovem, kde zahynuli jeho kamarádi.

Sedesát jedna let odpovídá v průměru $\frac{3}{4}$ lidského života. Právě po této době se rozhodl koncem srpna navštívit naši republiku pan Owsjanik z USA. To, co jej vedlo k tomu, že v 80 letech absolvoval vzhledem ke zdravotnímu handicapu tak dlouhou cestu spojenou s náročným programem, pochopíme možná poté, co se seznámíme blíže s jeho osudem.

Narodil se 3. 5. 1925 v New Jersey rodičům, kteří se zde přestěhovali v roce 1898 z polského Krakova. Pocházel ze sedmi dětí. Když mu bylo 1,5 roku, tak mu zemřela matka a ve 12 letech otec. Bydleli poblíž letiště a již v 15 letech získal pilotní průkaz. Ten jej předurčil ke službě v leteckých silách spojených států. Stal se příslušníkem 15. letecké armády, 2. bombardovací skupiny 20. perutě, vybavené bombardéry typu Boeing B-17G Flying Fortress. Byl zařazen na funkci levého bočního střelce a přeskolen na kameramana.

Osudného dne 29. 8. 1944 byl při své 35. bojové akci členem posádky bombardéru B-17G č. 159, který havaroval v prostoru obce Rudice poté, co jejich letoun byl napaden německými stíhači a začal hořet. Letadlo opustil na rozkaz velitele Williama Stuneho bočním nouzovým otvorem ve výšce asi 10 000 stop /3 km/. V průběhu seskoku těsně kolem něj přeletěl hořící německý foche-wulf, který jej ohrozil. Po přistání jej skupinka Čechů odvedla k druhému pilotovi poručíku Flynnovi /vážně zraněnému na zádech/ a odnesli jej do hasičské zbrojnice na Petrůvce. Za nějakou dobu vtrhl do této zbrojnice gestapák ve věku asi 28 let s dalšími vojáky. Strčil p. Owsjanikovi do úst hlaveň nabitou pistolí s prstem na spoušti /poranil mu horní patro/ a donutil jej svléknout se do naha s následnou prohlídkou doprovázenou údery pažbou revolveru do hlavy. Následoval rozkaz k obléčení a pěší přesun do Slavičína. Zde byl zavřen na samotku bez jídla. Po třech dnech se v samotce objevil německý důstojník, který se představil jako pilot stíhačky, která jejich letoun sestřelila. Jakmile zjistil, že již tři dny nejedl, nařídil, aby panu Owsjanikovi přinesli jídlo. Ze Slavičína byl po několika dnech převezen přes Brno a Vídeň k výslechu do okolí Frankfurtu a dále v následujících dnech přežil ještě několik převozů, jejichž cílem měly být pece v Buchenwaldu spojené s „pochodem smrti“ /přes 1000 km/, který se vážně podepsal na jeho zdravotním stavu. Dne 26. 4. 1945 byl osvobozen 101. americkou výsadkovou divizí v městěčku Dommitzsch, asi 6 km od Torgau.

V roce 1983 mu bylo za zranění v boji přiznáno vyznamenání „Purpurové srdce“.

Závěrem chci poznamenat, že impulsem k návštěvě po 61 letech byly pro pana Owsjanika informace pana Loy Dickinsona /navigátora B-17G č. 159/ současného prezidenta asociace 2. bombardovací skupiny, který se v roce 2004 zúčastnil vzpomínkové akce při příležitosti 60. výročí letecké bitvy. Program návštěvy panu Owsjanikovi pomohl zorganizovat pan Roman Sušil ze Zlína. Náplní tohoto programu byla návštěva míst v našem okolí, kde dne 29. 8. 1944 havarovaly B-17G /Rudice, Šanov, Krhov, Nová Bošáca/ doplněná besedou v Rudicích a ve Slavičíně.

Všechny tyto akce jsou zaznamenány spolu s 60. výročím na DVD a VHS. Bližší informace získáte v informačním centru.

Ing. Miroslav Navrátil

Data, na která se nezapomíná - 28.10. a 17.11.

Ministr zahraničí Jan Masaryk řekl po válce při setkání s představiteli Historické skupiny 17. 11. 1939 toto: „Vy kluci sakramentský, vy jste nám v zahraničí pomohli jako dvě obrněné divize!“ Ocenil tak významnou pomoc, která se dostala emigrantské vládě při jednání v Londýně o opětovém uznání ČSR.

Jak to tehdy všechno bylo ?

Když začala v září 1939 druhá světová válka, došlo k rozsáhlému zatýkání českých veřejných činitelů a k jejich odvezení do koncentračních táborů. Navzdory těmto drastickým opatřením neztratil národ, a zejména mladá generace, odvahu protestovat proti ztrátě svobody, proti nacistické okupaci. Vhodným dnem k protestu byl 28. říjen 1939, nejvíce uznávaný a uctíváný státní svátek republiky, připomínající její vznik, symbolizující demokracii a svobodu.

V sobotu toho dne se konalo na Václavském náměstí nepovolené desetitisícové shromáždění pražského lidu, zpívala se zakázaná československá hymna, docházelo k projevům odporu proti okupantům. V Žitné ulici byl zastřelen mladý dělník Václav Sedláček a těžce raněn student medicíny Jan Opletal. Ten podlehl zranění 11. listopadu. Rozloučení s Janem Opletalem, konané 15. listopadu, přerostlo v novou manifestaci vysokoškolského studentstva v pražských ulicích.

Je třeba připomenout sled dalších událostí - 16. listopadu se konala v Berlíně schůzka u Adolfa Hitlera, na níž se dozvěděl náš velvyslanec Dr. Chvalkovský, co Hitler mj. prohlásil: „15. březen byl můj velký omyl. Lituji, že jsme s Čechy tehdy nenaložili jako s Poláky. Události 28. října a 15. listopadu 1939 ukazují, že Češi nezasluhují jiný osud... Z toho důvodu nařizují: Zastavení českých vysokých škol na tři roky. Jakoukoliv demonstraci dát ihned potlačit... Nebudu se ostýchat do ulic postavit i děla. Do každého hloučku se bude střílet kulomety. Bude-li ještě nějaká demonstrace, srovnám Prahu se zemí.“

Český velvyslanec neprodleně informoval protektorátní vládu o Hitlerově rozhodnutí. Za každého Němce, který byl při demonstraci zraněn, byli popraveni tři studentští vůdci. V ruzyňských kasárnách bylo 17. listopadu 1939 zastřeleno bez soudního rozhodnutí devět představitelů studentských organizací. Všechny vysoké školy uzavřeny. Přes 1 200 vysokoškoláků zatčeno (z Bojkovic syn Dr. Tylicha Jaroslav) a zavlčeno do koncentračního tábora Sachsenhausen.

Události 17. listopadu vyvolaly ve světě velký ohlas. V historickém dokumentu se píše: „My studenti Velké Británie, všech jejich dominií a Indie, Svazu sovětských socialistických republik, Severní a jižní Ameriky, Belgie, Československa, Číny, Francie, Holandska, Jugoslávie, Norska, Řecka, Polska a všech ostatních svobodných národů bojujících za svobodu světa, ve snaze vyjádřit hlubokou úctu popraveným československým studentům, kteří první v Evropě dali podnět k masovému odporu proti nacistickým utlačovatelům na podzim roku 1939, prohlašujeme 17. listopad Mezinárodním studentským dnem.“ Tak znělo prohlášení Mezinárodní rady spojeneckých studentů v Lonýně v roce 1941, které schválil v roce 1942 i mezinárodní sjezd studentů ve Washingtonu za účasti více než 50 národů světa.

17. listopad bude pro nás navždy dnem, kdy studentstvo celého světa uctí na svých školách nejen památku popravených československých kolegů, ale i dnem, kdy si znovu připomínáme ideály, za které tito hrdinové padli.

17. listopad nabízí možnost posoudit aktuální význam tohoto data. Bude osud 9 popravených studentů, který před 66 lety rozbouřil světové veřejné mínění, dostatečně důležitou událostí? Ti občané, kterým paměť nesehalala, nezapomenou na historické zásluhy čs. studentů a mládeže v boji za svobodu. Vídí, že před 65lety šlo o důležitou událost mimořádného významu.

Jiřina Bršlicová, předsdkyně ZO ČSBS Bojkovice

Na leteckou bitvu nad Bílými Karpatami se vzpomínalo i v Rudicích a ve Slavičíně

Právě Rudice a Slavičín navštívil americký letec pan Joseph Owsianik. V osudný den 29. srpna 1944 letěl spolu s dalšími devíti piloty letounem B 17G č. 159. V tomto velitelském letadle 20. letky byl levým bočním střelcem a zároveň kameramanem. Byla to jeho již 35. bojová akce. Je zvláštní, že mu tenkrát bylo nezávisle na sobě předpovězeno, že bude jeho letoun sestřelen. Před startem na letišti jeho známým, během letu z německé krátkovlnné vysílačky. Letadlo bylo zasaženo při třetí vlně útoku a začalo hořet. Osm z deseti letců se stačilo katapultovat. Pan Owsianik vyskočil bočním nouzovým východem. Než otevřel padák, pocítil žár plamenů z hořícího focke-wulf,

Pan Joseph Owsianik se setkal i s paní Kovaříkovou. Foto JUDr. Jiřík Fleischer

mu krvácející ránu na ruce. Pak ho přivedli na místo, kam dopadl poručík Flynn, který letěl stejným letadlem. Byl zle poraněn na zádech. S Flynnem, kterého nesli, se přesunuli do místa asi 1 km vzdáleného. Pan Owsianik je přesvědčen, že to byl rudický kostel, literatura však toto místo uvádí jako hasičskou zbrojnici v Petrůvce. Tam se náhle objevil muž mluvící plynou angličtinou. Byl to pan Josef Kovařík. Pracoval mnoho let v USA, dokonce nedaleko Owsianikova bydliště. Vzápětí vstoupil gestapák s několika mladými vojáky. Vyhnal všechny Čechy a prohlížel Owsianika, jestli nemá zbraň. Bolestivě mu vrazil revolver do úst a strhl z něho oděv. Dali si velmi záležet, aby zjistili, zda není Žid. Když neshledali nic směrnatného, nasypali mu věci z kapes do nátlčníku, s úderem pažbou do hlavy rozkázali, aby se oblékl, a vedli ho asi 6 km pěšky do Slavičína. Byl tak slabý, že ho museli podpírat. Pamatuje si na cestu kolem slavičinského hřbitova. V tu chvíli si myslel, že už je s ním konec. Ve slavičinských kasárnách byl zavřen bez jídla a pití na samotku. Asi po třech dnech se v cele objevil německý letec. Tvrdil lámanou angličtinou, že to byl on, kdo jeho letadlo sestřelil a že německá letadla jsou lepší. Rozkázal, aby Owsianikovi přinesli dobrý masitý oběd. Počkal, až se nají. Pak srazil podpadky, německy zasalutoval, ale také mu podal ruku a potřásl jí. Joseph Owsianik pak prožil mnoho dalších přesunů, pochodů a vězení. Osvobozen byl 26. dubna 1945 v městečku Dommitz americkou výsadečnou divizí.

Z desetičlenné posádky jeho letadla se jich zachránilo osm. Dva zůstali zaklíněni v troskách letadla. Byl to bombometčík Russel W. Meyrick a další střelec Joseph Marinello. O jejich důstojný pohřeb na rudickém hřbitově se postarala paní Marie Křivánková s kamarádkou Olgou Bařovou. Paní Křivánková je dnes pohřbena v Bojkovicích. Pan Owsianik ji v Rudicích u místa dočasného odpočinku Marinella a Meyricka vyjádřil svou vděčnost, stejně tak i rudickým občanům za zachování pietní vzpomínky na jeho dva druhy. Pokud se mu podařilo položit na její hrob v Bojkovicích květiny, jak měl v úmyslu, stalo se tak ve vší tichosti, neokázale a bez vědomí veřejnosti.

Pan Owsianik se dnes pohybuje jen za pomoci vozičku. Přesto se zúčastnil vzpomínky na rudickém hřbitově i polní mše na louce, kterou od chvíle dopadu letadla nazývají rudičtí občané Amerika, a druhého dne podobných akcí ve Slavičíně na hřbitově a v kostele. Při besedě ve slavičinském muzeu dostávaly jasnější podobu jeho vzpomínky i vzpomínky pamětníků, kterým se bitva zapsala do paměti ještě v jejich dětském věku.

Pan Owsianik se setkal i s paní Kovaříkovou. Byl to právě její tchán, který se stal těsně po dopadu letců nečekaně dobrým tlumočnickem. Za použití materiálů z publikace Letecká bitva nad Slavičínem a z kulturní a vlastivědné revue Kruhový objezd.

Mgr. Helena Pavlacká

Předvánoční prodejní výstava

Ve středu 16. 11. 2005 od 10.00 do 18.00 hodin jste srdečně zváni na předvánoční prodejní výstavu vánočních baněk /i svíticích/, ozdob háčkových, slaměných a aranžmá z přírodních sušin do společenských prostor Městského úřadu. Autorkou je paní Hadačová z Nivnice.

Svaz dobrovolných hasičů Bojkovice

Vás srdečně zve na tradiční

Kateřinskou zábavu

Sobota 19. listopadu 2005

začátek ve 20 hodin

Kulturní dům Bojkovice

Hraje

dechová hudba Záhorovjané,

2 White and Black z Holíče

a CM Čardáš z Bojkovic

Vstupné 50,- Kč, bohatá tombola

• Tip • Tip • Tip •

„Květiny bílé po cestě ...“
Svatební oděv a svatební fotografie (1880 - 1970)

V Muzeu Jana Amose Komenského v Uherském Brodě můžete navštívit romantickou výstavu „Květiny bílé po cestě...“ A jak název napovídá, jejím tématem je svatba, konkrétně svatební oděv a fotografie z let 1880 - 1970. Výstava je ve velkém výstavním sále plánována do 22. ledna 2006.